

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ!

Ένας από τούς τρεις ηγέτες τῆ Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, ὁ Μαρά, ἔλεγε καί ἔγραφε: «Αμφισβητοῦν τήν ιδιότητά μου ὡς φιλανθρώπου. Τί ἀδικία! Γιατί δέν βλέπουν ὅτι θέλω νά κόψω λίγα κεφάλια γιά νά σώσω πολλὰ;». Ὅμως ὁ Μαρά, κάνοντας τούς τελευταίους ὑπολογισμούς του, ἀπαιτοῦσε νά κοποῦν διακόσιες ἑβδομήντα τρεῖς χιλιάδες (273.000) κεφάλια. Καί αὐτό τό ἔκανε, ἀπαιτώντας μέ οὐρλιαχτά τή σφαγή: «Σημαδέψτε τούς μέ πυρωμένο σίδερο, κόψτε τούς τά δάκτυλα, ξεσκίστε τούς τήν γλώσσα»(!). Ὁ «φιλόανθρωπος» ἔγραφε ἔτσι, μέρα νύχτα χρησιμοποιοῦντας τό πῶ μονότονο λεξιλόγιο σχετικά μέ τήν ἀνάγκη νά σκοτώσεις γιά νά δημιουργήσεις.

(Α. Καμύ, Ὁ Ἐπαναστατημένος ἄνθρωπος, ἐκδ. Πατάκη, Ἀθήνα 2013, σελ. 209-210).

* * *

Μᾶς πιάνει τρόμος στήν σκέψη ὅτι μπορεῖ νά ἔχουμε πολιτικούς ηγέτες πού θέλουν νά ἀλλάξουν, πρὸς τό καλύτερο, τήν ἀνθρωπότητα μέ τέτοιες μεθόδους! Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως μπορεῖ νά ἀποκτήσει σχεδόν τέλεια δικαιοσύνη καί ἀγάπη (δηλ. νά γίνεи ἅγιος), ἀλλά ὅπωςδήποτε μέ ἄλλο τρόπο!

Στίς 12 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τόν ἅγιο Μελέτιο ἀρχιεπίσκοπο Ἀντιοχείας, πνευματικό ηγέτη -φαινόμενο πού «ἀκτινοβολοῦσε» ἀγιότητα!

Γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀπευθυνόμενος στούς κατοίκους τῆς Ἀντιοχείας:

«Ὅταν ὁ μακάριος Μελέτιος ἐξελέγη

ἀρχιεπίσκοπος, ὁ καθένας θεωροῦσε εὐλογία μεγάλη νά τόν εἰσαγάγει στό σπίτι του. Καί πῶς γινόταν αὐτό; Οἱ γονεῖς ἔδιναν στά παιδιά τους (μέ τό βάπτισμα) τό ὄνομα τοῦ Μελετίου, ἀφήνοντας στήν ἄκρη παπποῦδες καί γιαγιάδες. Νικοῦσε τήν φυσική συνήθεια ὁ πόθος τῆς εὐσέβειας. Τό γεγονός μοιάζει σάν νά ἐμφανίσθηκε στήν πόλη ἕνα μεγάλο φῶς καί τρέχει ὁ καθένας νά ἀνάψει τό λυχνάρι του καί νά τό πᾶει στό σπίτι του, γιά εὐλογία. Τό ὄνομα τοῦ ἁγίου τό εἶχαν ὡς ὄπλο τῆς ψυχῆς γιά νά διώχνουν κάθε ἀμαρτωλό πάθος καί λογισμό. Καί δέν ἀρκοῦνταν μόνο σ' αὐτό. Ἀλλά πολλοί χάραζαν τήν μορφή του (εἰκόνα του) στά δακτυλίδια τους, στούς τοίχους τῶν δωματίων, στά σκεύη, ὥστε νά ἔχουν παρηγορία καί μόνον ἀπό τήν θέα ἐνός τέτοιου ἁγίου» (Ὁμιλία ἐγκωμιαστική εἰς τόν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Μελέτιον Ἀντιοχείας, P.G. 50, 515-516).

Πῶς, ὅμως, εὐρῆκε τέτοια ἀποδοχή καί ἀγάπη ἀπό τούς χριστιανούς του ὁ ἅγιος Μελέτιος, χωρίς νά ἔχει τήν μεγάλη θεολογική φήμη, γιά παράδειγμα, τῶν γνωστῶν μας μεγάλων ἁγίων τριῶν Ἱεραρχῶν;

Πρὶν ἀποδειχθεῖ ἀπό τά πράγματα ἡγέτης - φαινόμενο, εἶχε ἀναδειχθεῖ, μέ τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ καί μέ τόν ὑπερβολικό ἀγῶνα του, ἄνθρωπος - φαινόμενο: ἄνθρωπος μεγάλων εὐαγγελικῶν ἀρετῶν. Τί νά γίνεи; Ἡ ἀγιότητα ἀκτινοβολεῖ, ἀκόμη καί ἂν ὁ ἄνθρωπος διαθέτει μέτρια κοσμικά προσόντα!

Ἰδοῦ καί ἡ ἀπόδειξη. Συνεχίζοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης λέγει:

«Ἐνα μήνα μετά τήν ἐγκατάστασή του ὁ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Τὸ γεγονός της τελικής κρίσεως ἀναγγέλλεται ἀπὸ πολὺ παλιά. Αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλώνα ὁ προφήτης Δανιὴλ, βλέπει σὲ ἀποκαλυπτικὸ ὄραμα ὅτι στήθηκαν θρόνοι, ὅπου κάθησε ὁ «Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν», ὁ προαιώνιος δηλ. Θεός, ντυμένος μὲ ἔνδυμα λευκὸ σὰν χιόνι, ἐνῶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦταν σὰν καθαρὸ λευκὸ μαλλί. Ὁ θρόνος του καὶ οἱ τροχοὶ τοῦ θρόνου του ἦταν πῦρ ποὺ ἐξέπεμπε φλόγες. Ἀπὸ τὸ θρόνο του ἐκπορευόταν καὶ κυλοῦσε ἕνας πύρινος ποταμὸς. Χιλιάδες καὶ μυριάδες ἀγγέλων τὸν ὑπηρετοῦσαν καὶ στέκονταν γύρω του. Καὶ τότε στήθηκε κριτήριον καὶ τὰ βιβλία ἀνοίχτηκαν (Δαν. 7, 9-10).

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται πλῆρως ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ὅταν λέγει, ὅτι ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς θὰ δοῦν τὸν Υἱὸ τοῦ Ἄνθρώπου νὰ ἔρχεται «ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς» καὶ νὰ κάθεται «ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ», γιὰ νὰ κρίνει «πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. 24, 30· 25, 31-32). Ἡ Ἐκκλησία τὸ φέρνει στὴ μνήμη μας κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀποκρέω. Οἱ ὑπέροχοι ὕμνοι τῆς περιγραφῆς τὰ πρωτόγνωρα αἰσθήματα ποὺ θὰ μᾶς συγκλονίζουν, ὅταν «τίθωνται θρόνοι καὶ ἀνοίγωνται βιβλίοι καὶ πράξεις ἐλέγχωνται καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύονται». Ὅταν θὰ πηγάζει «ποταμὸς πύρινος πρὸ τοῦ βήματος» τοῦ Κριτοῦ, ποὺ θὰ κατακλύσει

τοὺς πάντες, καλοὺς καὶ κακοὺς, μὲ τὴν πλημμύρα τῆς φωτιᾶς του. Τί εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ πύρινος ποταμὸς;

Νομίζουν μερικοὶ πὼς ὁ πύρινος ποταμὸς εἶναι ἡ φωτιὰ τῆς κόλασης, μὲ τὴν ὁποία θὰ τιμωρήσει ὁ Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς. Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν ἐκδικεῖται, δὲν μισεῖ, δὲν τιμωρεῖ κανέναν. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ μόνο (Α΄ Ἰω. 4, 16). Καὶ ὁ πύρινος ποταμὸς εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἀγκαλιάσει ἀδιακρίτως τοὺς πάντες. Παράδεισος καὶ κόλαση θὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ ζεῖ ὁ καθένας μας μέσα σ' αὐτὸν τὸν ποταμὸ τῆς ἄπειρης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Θὰ εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο προσωπικὰ ὁ καθένας μας θὰ δεχτεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Τὸ πὼς δεχόμαστε ὅμως τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, εἶναι καθαρὰ δικό μας θέμα. Ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὴ δική μας ἐλευθερία, ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μας ἐλεύθερη βούληση. Ἡ στάση μας ἀπέναντι στὸ Θεό, τὸ ἂν θὰ εἴμαστε φίλοι ἢ ἐχθροὶ του, εἶναι κάτι ποὺ τὸ ἀποφασίζουμε ἑμεῖς, γι' αὐτὸ καὶ θὰ εἶναι αἰώνιο. Ὁ Θεός, σεβόμενος ἀπόλυτα τὴν ἐπιλογὴ μας, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀλλάξει. Δὲν μπορεῖ νὰ καταργήσει τὴν ἐλευθερία μας. Παράδεισος καὶ κόλαση ἐξαρτῶνται μόνο ἀπὸ μᾶς. Δὲν εἶναι θέμα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὰ κάνει αἰώνια ἡ δική μας ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη ἐπιλογή. Ἀλλιῶς, ἂν ἦταν τιμωρία τοῦ Θεοῦ ἡ αἰώνια κόλαση, θὰ φανέρωνε ἕνα Θεὸ ἀπροσμέτρητα κακὸ, ιδιαίτερα ἐπικίνδυνον ἀπέναντί μας.

Ὅμως στὴ Δευτέρα Παρουσία ὁ Θεὸς

Μελέτιος ἐξορίζεται (τὰ συνηθισμένα σενάρια τῆς ἐξουσίας!). Ὁ ἄρχοντας τῆς πόλεως ἔχοντας στήν ἅμαξά του τὸν ἅγιο διέσχισε τὴν ἀγορά, γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσει στήν ἐξορία. Τότε πλῆθος λίθων ἐρρίποντο κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἄρχοντα ἀπὸ τοὺς ἀγανακτισμένους χριστιανούς! Ὁ μακάριος Μελέτιος σκέπασε μὲ τὰ ρούχα του τὸ κεφάλι τοῦ ἄρχοντα. Ἔτσι ἐπέτυχε δύο πράγματα: Τοὺς ἐχθροὺς του

τοὺς ἔκανε νὰ ντραποῦν μὲ τὴν ἐπεικία πρὸς τὸν διώκτη του· καὶ τοὺς μαθητές του τοὺς παιδαγόγησε, διδάσκοντάς τους πόση ἀνεξικακία πρέπει νὰ δείχνουμε πρὸς ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀδικοῦν» (ὁ.π. σ. 517).

Συμπέρασμα: Ὁ κόσμος δὲν ἀλλάζει μὲ ποταμούς αἵματος, ἀλλὰ μὲ ποταμούς δακρύων, δηλ. πνευματικῶν ἀγώνων.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ Μυστικοῦ...

Μιά από τίς πιά δυνατές αἰσθητές φωνές τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Χριστός μᾶς προσκαλεῖ στό σπίτι του γιά νά μᾶς κάνει τό τραπέζι. Τό τραπέζι τῆς Βασιλείας Του πού ἀρχίζει ἀπό ἐδῶ, μέ τή Θεία Λειτουργία. Καί μᾶς καλεῖ ὅλους μέ χίλιους-δύο τρόπους· μά δέν δίνουμε ἤ δέν θέλουμε νά δώσουμε σημασία στήν πρόσκληση καί ἀρχίζουμε τίς δικαιολογίες.

Λάβαμε ποτέ πρόσκληση σέ τέτοιο δείπνο;

Ἐπίσημη πρόσκληση λάβαμε τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας. Μά θά πει κάποιος: Εἶμαστε ἀνὰ μωρά καί δέν καταλαβαίναμε τίποτα.

Τί τραγωδία νά ἔχουν περάσει ἀπό τήν ἡμέρα ἐκεῖνη εἴκοσι, τριάντα, σαράντα, ἐξήντα χρόνια καί νά μήν ἔχουμε καταλάβει ὅτι πήραμε πρόσκληση· καί νά μήν ἔχουμε ἀνταποκριθεῖ ἔστω λίγο στήν πρόσκληση γι' αὐτό τό Μεγάλο Δείπνο.

Ὁ Χριστός δέν μᾶς καλεῖ σέ δικαστήριο· δέν μᾶς καλεῖ γιά νά μᾶς ἐπιπλήξει καί νά μᾶς μαλώσει. Μᾶς καλεῖ σέ Τραπέζι γιά νά μᾶς «θρέψει». Σ' ἓνα Τραπέζι πού δέν τοῦ κόστισε ἀπλῶς κάποια ἑκατομμύρια, ἀλλά τήν ἴδια Του τήν ζωή. Ἐνα Τραπέζι πού τό πλήρωσε μέ τό αἷμα Του. Καί ἐμεῖς προφασίζομαστε δουλειές καί ὑποχρεώσεις.

Ποιός σου εἶπε ὅτι εἶναι κακό νά κοιτάξεις τό χωράφι σου; Ποιός σου εἶπε ὅτι εἶναι κακό νά φροντίσεις τή γυναίκα καί τά παιδιά σου; Ποιός σου εἶπε ὅτι εἶναι κακό νά βελτιώσεις τά οικονομικά σου;

δέν θά τιμωρήσει, ἀλλά θά διαπεράσει τὰ πάντα μέ τό φῶς τῆς ἀγάπης του, πού σάν ποταμὸς φωτιᾶς θά ἐκπορεύεται ἀπὸ τό θρόνο του. Τὰ βιβλία θά ἀνοίχτουν. Τὰ πάντα δηλ. στό φῶς καί στή φωτιά αὐτὴ θά γίνουν διάφανα. Οἱ καρδιές μας θά δείξουν καθαρά τὸ περιεχόμενό τους. Τί θά κρύβουν μέσα τους; Ἀγάπη ἢ μῖσος; Ἄν στήν καρδιά μας ὑπάρχει ἀγάπη, ἢ ἐπαφή μας μέ τό θεϊκὸ ποτάμι τῆς ἀγάπης θά εἶναι χαρά, φῶς, παραδείσος. Ἄν στήν καρ-

στή ζωή ὅμως ὅλα τὰ πράγματα δέν ἔχουν τήν ἴδια ἀξία. Ἄλλη ἀξία ἔχει τό χρυσάφι καί ἄλλη ὁ μπροῦντζος καί ὁ σίδηρος. Ποιά εἶναι ἡ διαφορά;

Τό χρυσάφι δέν χαλαεῖ ποτέ· μένει αἰώνιο, ἀναλλοίωτο. Ὁ σίδηρος σκουριάζει καί φθείρεται. Χρυσάφι στή ζωή εἶναι ἡ σχέση μας μέ τό Θεό. Γιατί ὁ Θεός εἶναι αἰώνιος καί ἀθάνατος. Λέμε στήν προσευχή μας: «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς». Καί ὅσο πιά πολύ ζεσταίνουμε τή σχέση μας μ' Αὐτόν πού εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, ἡ ἀφθαρτη ζωή, τόσο πιά πολύ ξεπερνᾶμε τό θάνατο, τόσο πιά πολύ νικάμε τό θάνατο.

Ἡ αἰώνια ζωή κοντά στό Χριστό δέν ἀρχίζει μετὰ θάνατον· ἀρχίζει τώρα, μέσα στό Μυστικό Του Δείπνο, στό τραπέζι τῆς Βασιλείας Του στή Θεία Λειτουργία. Ἄν μέσα στήν Ἐκκλησία δέν αἰσθανόμαστε κοντά Του, ἂν δέν λαχταροῦμε νά Τόν συναντήσουμε καθε Κυριακή, τότε ποτέ δέν θά Τόν γνωρίσουμε καί ποτέ δέν θά Τόν ἀγαπήσουμε σωστά. Καί ἀλλοίμονο, οὔτε καί μετὰ θάνατον θά μπορούμε νά εἶμαστε μαζί Του.

Ἄς ἀνταποκριθοῦμε στήν πρόσκλησή Του. Ἄς καταλάβουμε πόσο μεγάλη τιμὴ εἶναι (μέ τό βάπτισμά μας) νά μπορούμε νά μπαίνουμε μέσα στό σπίτι Του καί νά καθόμαστε στό τραπέζι Του. Κατάλληλα προετοιμασμένοι μέ τό λουτρό τῆς ἐξομολόγησης, ὄχι ἀπλῶς γιά νά τόν δοῦμε, νά τοῦ μιλήσουμε ἢ νά Τόν φιλήσουμε στήν εἰκόνα, ἀλλά νά Τόν «φάμε» καί νά Τόν «πιούμε», νά Τόν μεταλάβουμε. Ἄς Τόν ἀφήσουμε, λοιπόν, νά γίνει ἡ τροφή μας, ἡ ζωὴ μας, ἡ χαρὰ μας.

Αρχιμ. Γ. Ν.

διά μας βασιλεύει τὸ μῖσος, τὴ στιγμή πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά μᾶς ἀγκαλιάσει τρυφερὰ μέσα στὸν πύρινο ποταμὸ, θά νοιώσουμε ἀφόρητη δυστυχία καί κόλαση.

Ἡ φωτιά κάνει λαμπερὸ τὸ χρυσάφι, ἀλλὰ κατακαίει τὰ φρύγανα καί τὰ ξύλα (Α' Κορ. 3, 12-15). Ἐμεῖς τί θά νοιώθουμε μέσα στή φωτιά τῆς θείας ἀγάπης; Θὰ ἀστράφτουμε σάν χρυσάφι, ἢ θὰ καυόμαστε;

Πρωτ. Δ. Μ.

Μητροπολίτου Σουρούζ (†)

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΛΟΥΜ

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΔΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟ;

Κάποτε ήρθε κάποιος και μου ζήτησε να του δείξω τό Θεό. Του είπα ότι δεν μπορούσα να τό κάνω. Καί πρόσθεσα ότι ακόμη και να μπορούσα, αυτός δεν θά ήταν δυνατό να άτενίσει τό Θεό. Σκέφτηκα πώς, για να συναντήσει κάποιος τό Θεό, πρέπει να έχει κάτι κοινό μαζί Του: **Κάτι πού δίνει μάτια να Τόν δει, και νοῦ να Τόν κατανοήσει.**

Ο άνθρωπος εκείνος με ρώτησε γιατί τά έλεγα αυτά. Τόν ρώτησα λοιπόν, ποιά περιοπή στό Εὐαγγέλιο τόν είχε συγκινήσει ιδιαίτερα. Μοῦ άπάντησε ότι τόν είχε συγκινήσει ή περιοπή άπό τό κατά Ιωάννην (8ο κεφάλαιο), πού μιλάει για τόν λιθοβολισμό τής πόρνης.

«Τώρα», του είπα, «σκέψου, στην σκηνή πού περιγράφεται, με ποιους είσαι έσύ; Είσαι με τό μέρος του Χριστού, γεμάτος συγχώρηση και συγκατάβαση για την άμαρτωλή γυναίκα; Είσαι με εκείνους, πού απομακρύνονται άμέσως, γιατί έχουν επίγνωση των άμαρτημάτων τους ή τέλος είσαι με εκείνους πού στέκονται λίγο και περιμένουν;»

Ο άνθρωπος σκέφτηκε και είπε: «Όχι, νιώθω πώς είμαι ο μόνος, πού δεν θά είχε απομακρυνθεί, αλλά θά είχε λιθοβολήσει την γυναίκα». Τόν κοίταξα και άπάντησα: **«Δόξασε τόν Θεό, πού δεν σου επιτρέπει να Τόν συναντήσεις πρόσωπο πρός πρόσωπο».**

Αυτό τό παράδειγμα μπορεί να φαίνεται κάπως ύπερβολικό. Όμως, πόσο συχνά δεν άναγνωρίζουμε και στον έαυτό μας παρόμοιες καταστάσεις; Όχι, ότι άπερίφραστα άρνούμαστε τό λόγο του Θεού, αλλά κατά ένα πιό ήπιο τρόπο, κάνουμε ό,τι έκαναν οι στρατιώτες στό πάθος Του! Πολύ

θά θέλαμε να καλύψουμε τά μάτια του Χριστού, για να μπορούμε να Τόν χτυπάμε ... έλεύθερα, χωρίς να μάς βλέπει!

Μήπως δεν τό κάνουμε αυτό - μέχρις ενός σημείου, βέβαια - όταν άγνοούμε την Θεία Παρουσία Του και ενεργοῦμε σύμφωνα με τίς άμαρτωλές επιθυμίες μας και αντίθετα με τό θέλημά Του; Προσπαθούμε να Τόν τυφλώσουμε, αλλά στην πραγματικότητα τυφλώνουμε τους έαυτούς μας. Σε τέτοιες στιγμές, πώς είναι δυνατόν να νιώσουμε την παρουσία Του;

Φυσικά αυτό μπορεί να γίνει μόνο με μετάνοια και συντετριμμένη καρδιά και όχι με τόν άμεσο τρόπο, πού έμεις άπαιτούμε να γίνουμε δεκτοί και να Τόν κοιτάξουμε κατάματα!

Θυμηθείτε τόν εκατόνταρχο πού ζήτησε άπό τόν Χριστό να θεραπεύσει τόν ύπηρέτη του. Ο Χριστός του είπε: «Ναί, θά έλθω», αλλά ο εκατόνταρχος άπάντησε: «Όχι, Κύριε. Πιστεύω ότι και μόνο με τόν λόγο σου μπορεί να θεραπευτεί ο ύπηρέτης μου...»

Τό κάνουμε έμεις αυτό; Λέμε στό Θεό: **«Μή μου άποκαλυφθείς ξεκάθαρα, χειροπιαστά, να σε άντιληφθώ με τίς αισθήσεις μου. Άρκει να πεις μια λέξη και θά θεραπευθώ. Άρκει να πεις μια λέξη και όλα θά γίνουν. Δεν χρειάζεται τίποτε περισσό - τερο!»**

(Άπό τό βιβλίο του «Μάθε να προσεύχεσαι», σ. 31-32)

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Άρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014 * Άρ. Φύλλου 367* Έτος ΛΔ'

Διανέμεται δωρεάν * Είσοφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

